

Útinapló

Határtalanul! pályázat keretében a 7. évfolyam erdélyi utazásáról

2017. 05.22-én, hétfői napon hajnalban gyülekeztünk a Kongresszusi Központ előtt. A gyerekek izgatottan várták az utazást. A verőfényes korareggeli órában imával kezdtük az utazást, majd a gyerekek megkapták Ildikó néni ajándékát, egy színes naplót, melybe az utazás során rajzolhattak, írhattak, aláírásokat, érdekességeket gyűjthettek.

Első erdélyi, határon túli megállónk Nagyváradon volt, a Nagyboldogasszony székesegyházat látogattuk meg. A Szent László szobor előtt megemlékezést tartottunk, kihasználva a Szent László év adta lehetőségét. Zoli bácsi a lovagrend engedélyével felvette a Szent Sír Lovagrend ruháját, és a déli harangszó mellett a 21. századi lovagi erényekről beszélt a gyerekeknek. Ezután vezető segítségével megtekintettük a székesegyházat, a kincstárban felkerestük Szent László hermáját. A buszba visszaszállva a gyerekek felváltva Ady-verseket olvastak, majd ismertettek tíz legendát Szent László királyról. A buszból láthattuk a Tordai hasadékot, az ehhez tartozó mondát is meghallgattuk.

Bánffyhunyadon megcsodáltuk a kazettás mennyezetű templomot, az írott hímzésű díszítéseket. A gyerekek rövid énekszóval köszönték meg a templom bemutatását, ezt a vezetőnk, a református

lelkész nagy örömmel fogadta, olyannyira, hogy visszaszaladt a lakására, majd felvette a gyerekek énekhangját, a felvételt pedig a közösség facebook oldalán közzétette.

Nemsokára Máréfalván haladt át a buszunk, megszámtuk a falu főutcájában található 147 székelykaput, a gyerekek versenyeztek, ki tudja a legpontosabb adatot szolgáltatni. Amíg a településen áthaladtunk, néma csönd honolt a buszban, a gyerekek csak a kapukra figyeltek. Nagyon jól számoltak: szinte mindenki a jó eredményt érte el!

Az utazás alatt a buszban a környék nevezetességeit ismertették a gyerekek. A pihenőknél kicsit játszottak, levegőztek. A hosszú utazás után szívélyes fogadtatásban volt részünk Csíksomlyón, a Fodor Házban, majd elfogyasztottuk a vacsorát. Vacsora után rövid sétát tettünk késő este a barátok feredője nevű borvíz kúthoz. A gyerekek megkóstolták a híres vizet, majd a fürdőnél felköszöntöttük Mikácsy Villót a születésnapján.

05 23-án reggel a szálláson a fiúk segítségével kipakoltuk az adományba hozott könyveket, amelynek az ottaniak nagyon örültek. Ezután a gyönyörű napsütésre való tekintettel az eredeti programot megváltoztatva észak felé vettük utunkat a Gyilkos-tó, Békás-szoros felé. Rövid sétát tettünk a híres szurdokvölgyben. Megismerkedtünk a Pokol kapuja, Pokol tornáca, Pokol torka helyszínekkel. Megcsodáltuk az Oltár-kő magaslatát. A gyerekek történetet hallgattak meg az 56-os eseményekkel kapcsolatban. 56 őszén egy magyar hegymászó egy hatalmas magyar zászlót vitt fel a nehezen megközelíthető sziklacsúcs tetejére. Ez a román hatóságokat igen bosszantotta, a tettes nem lett meg, hiszen a környék magyar lakossága nem adta ki a személyét, és a románok képtelenek voltak felmászni a meredek sziklafalon. Végül három nap múlva helikopterrel közelítették meg és távolították el a zászlót.

A Gyilkos-tó partján felelevenítettük az iskolában tanultakat a tó keletkezéséről, élővilágáról, mondájáról. A gyerekek előzetes felkészülése alapján előadás formájában is meghallgattuk a tudnivalókat, majd Zoli bácsi vezetésével vízmintát vettünk a tó vizéből, a gyerekek csoportokban elemezték azt. Eredmény: kellő forralás után a tó vize iható.

A hazafelé vezető úton megálltunk Mádéfalván, ahol rövid megemlékezést tartottunk és megkoszorúztuk a székelyek emlékművét. A megemlékezést a diákok ének szóval tették emlékezetessé.

A korai vacsora után ellátogattunk a Segítő Mária Katolikus Gimnáziumba, ahol egy rövid próba után előadtuk a március 15-i műsorunkat. Voltak a diákok között, akik derülten figyelték a náluk kisebb műsorát, de volt olyan is, aki könnyekig meghatódott. Az ottani diákokkal közösen megélhettük, hogy történelmi hagyományaink, gyökereink közősek. Az előadást rövid beszélgetés követte. Gazsi atya életre szóló tanítást kapcsolt Levente túlságosan bő kabátjához: feladatainkhoz hasonlította, melyekbe bele kell nőnünk!

05.24-e. Ezen a napon déli irányba indultunk. Az első állomásunk Nyerges-tető volt, ahol először lecsiszoltuk majd lefestettük az iskolánk által 2010-ben állított kopjafát, majd egy rövid előadással, szavalással, koszorúzással emlékeztünk a szabadságharc itt hősi halált halt katonáira.

Kézdivásárhelyen először a főtéren álltunk meg Gábor Áron szobra előtt tisztelegni. Itt a szabadságharchoz kapcsolódó népdalokból énekeltünk. A céhek városában megismerkedtünk az udvarterek építészeti jelentőségével, a közeli múzeumban pedig a mesterségeket bemutató kiállítást tekintettük meg vezetéssel. Ezután az ottani babamúzeumban csodáltuk meg Erdély képviselőinek gazdagságát. Délben egy ottani pizzázóban ebédeltünk a gyerekek legnagyobb örömére.

Délután továbbindultunk, és útközben megálltunk Bálványosfürdőn, ahol egy most is működő mofetát (gázfürdőt) néztünk meg és próbáltunk ki. Ahhoz, hogy megközelítsük, egy disznócsordán kellett átvágnunk. A buszból láthattuk a kasárolást is, ezzel a földműveléssel kapcsolatos ismereteinket gyarapítottuk.

Utunk befejező állomása aznap a Szent Anna-tó volt. Megálltunk azoknál a hegyoldalba vájt lyukaknál, ahol érezni a gáz jelenlétét a talajban, ki is próbáltuk. Állítólag elmulasztja a fejfájást. Talán a technikával volt baj, mert a kívánt hatás elmaradt. A tónál megcsodáltuk a krátertő gyönyörű környezetét, különleges fekvését. Emlékeztünk a tó keletkezésének legendájára.

Este vacsora után felsétáltunk a Somlyónyeregbe, a csíksomlyói búcsú helyszínére, ahol esti imát tartottunk, megismerkedtünk a búcsú történetével, megnéztük a Makovecz tervezte oltárt.

05. 25-én, a mennybemenetel napján reggel közös szentmisén vettünk részt a Segítő Mária Katolikus Iskola magyar anyanyelvű tanulóival, majd az Ezeréves határ irányában indultunk. Gyimeshágon megkerestük a Sebő Ödön által vezetett ún. halálra ítélt hadosztály emlékművét, megkoszorúztuk a kopjafát. A gyerekek történeteket hallgattak meg a 2. világháborúval kapcsolatban. A megemlékezés után a mező virágait, növényeit vizsgáltuk és határoztuk meg Zoli bácsi segítségével. Azt is átismételtük, hogy miért a lovak kezdik a legelést a mezőn, őket miért a szarvasmarha követi, és miért a birkák zárják a sort.

Gyimesbükkön először rendhagyó történelemórán vettek részt a gyerekek Deáky András jóvoltából, majd sorra látogattuk a nevezetességeket: a Rákóczi-vár romjait, a vasúti őrbódét, az alatta kiépült második világháborús bunkert. Deáky András nekünk jelentette be először örömmel, hogy megkapta az engedélyt a Rákóczi-vár felújítására, újjáépítésére is a vasúti őrház után (az is az ő munkáját, szervezését dicséri). A közösség nevében Nyárádi István megváltotta az első téglajegyet az építkezéshez. A gyerekeknek Bilibók Ágoston bácsi is előadást tartott ízes magyar nyelven, ill. történeteket mesélt a világháborús harcokról. Tavaly a gyerekek tartották az iskolában a megemlékezést a nemzeti összetartozás napján. Most az Ezeréves határ határkövét megkoszorúztuk és a Himnusz eléneklésével emlékeztünk meg a történelmi Magyarország területének 2/3 részének elcsatolásáról. Végül a szemközti oldalon, Kontumácon megtekintettük a kápolnát és esőben labdázunk.

Estefelé a hazaúton megálltunk Gyimesfelsőlokon a Szent Erzsébet Iskolában. Sajnos a diákoknak ezen a héten "iskola másképp" elnevezésű országos projekthetük volt, ezért nem voltak helyben, nem tudtunk velük találkozni. Az iskolát azonban megnéztük, és megismerkedtünk az iskola különleges hagyományaival, népviseleti ünneplőjével, a lovas ballagással. Vacsorára értünk a szállásra. Az esős időben kénytelenek voltunk az este többi részét a szálláson tölteni, ahol közösségépítő játékokat játszottunk.

05.26-án reggelre az idő rosszra fordult, ezért eltértünk az előzetes tervtől, és a szabadtéri programok helyett a parajdi sóbányát kerestük fel. Útközben rövid időre megálltunk Szejkefürdőn, de mivel nagyon esett, Orbán Balázs munkásságának bemutatása a buszban történt meg. A borvíz kútból vízmintát vettünk, a gyerekek megszagolták a különleges, olajos ásványvizet, Ildikó néni bátran meg is kóstolta, majd Parajdra érkeztünk. Itt megismerkedtünk a bánya működésével, gazdagságával. Ezután csoportokban járták be a méltán híres létesítményt a gyerekek. Boldogan vásárolgattak az ott található üzletekben. A visszafelé vezető úton Korond után megálltunk egy szénégető telepnél, ahol megismerkedtünk a szénégetők munkájával, a boksák felépítésének fortélyaival. A gyerekek értesültek róla, hogy az ebédre fogyasztott finom kürtőskalács is az itt készült faszéneken sült. A délután további részét Csíksomortánban egy gyermekotthonban töltöttük. A magyar anyanyelvű, általában csángó gyerekek azért tanulnak itt, messze a családjuktól, mert fontos számukra a magyar identitás, és mert a családjuk nagyon rossz anyagi körülmények között él, nem tudják taníttatni őket. Este szentmisén vettünk részt a csíksomlyói kegytemplomban, majd felmentünk a kórusra, és ott megismerkedtünk a híres orgona felépítésével, működésével. A gyerekek közül azok, akik zongoráznak, ki is próbálhatták az orgonát. Végül csak Klári volt olyan bátor, hogy kedvenc zongoradarabját eljátssza orgonán.

05. 27-én reggel korán összeköltünk és elindultunk hazafelé. Az első állomásunk Farkaslakán volt, ahol megemlékezést tartottunk Tamási Áron sírjánál. Meghallgattuk a gyerekek beszámolóját Farkaslaka községről, lakosairól, nevezetességeiről. A gyerekeknek jövőre kötelező olvasmány lesz Tamási Áron regénye. Ebből egy rövid gondolatot, illetve korábbi években mottónak felírt Tamási idézeteket olvastunk fel a sírjánál, melyek magyarságunk, hazaszeretetünk, anyanyelvünk tiszteletét közvetítik. Majd a néhány lépésre lévő Trianon emlékműnél elhelyeztük a megemlékezés búzaszárait, ismét felidézve a 98 éve történeteket. Megemlékezésünket a Szózáttal zártuk.

A nap további részében először Korondon álltunk meg, ahol megismerkedtünk a fazekasok munkáival. Az idefelé vezető úton túl későn értünk Korondra, az üzletek már mind zárva voltak. Most bebarangoltuk az üzleteket. Az iskola számára korondi tányérokat vásároltunk, hiszen iskolánkat hagyományosan innen származó, jellegzetes népi motívumokkal díszítjük. Később Király-hágón álltunk meg pihenni, mely sokáig Erdély és Partium határa volt. Itt vettünk búcsút Erdélytől és a sofőrünktől is.

Hazafelé a buszon az út során készült képeket nézegettünk, emlékeiket, gondolataikat osztották meg egymással a gyerekek, naplót írtak. Napnyugtához közeledve különleges hálaadást imádkoztunk, hálát adva az út élményeiért, kegyelméért. Este későn érkeztünk vissza a Kongresszusi Központhoz, ahol közös énekléssel búcsúztunk a vezetőnktől, Nyárádi Istvántól.